

VŠÍMÁLEK

Jarní číslo

3. číslo, 1. část

březen 2019

Časopis vydává ZŠ Žatec, Petra Bezruče 2000

Redakční rada: Mgr. Jana Ptáčková a žáci 1. a 2. stupně

Grafická úprava: Mgr. Jana Ptáčková

Obsah

Slovo úvodem...	5
Recyklohraní.....	6
Co je Recyklohraní?	6
Soutěž	6
Práce žáků 1. stupně.....	8
Práce žáků 2. stupně.....	12

Slovo úvodem...

Slyšíte to? Každý den, každé ráno nás probouzejí ptáčci svým okouzlujícím zpěvem. Ano, je tady jaro a s ním i nové číslo našeho školního časopisu. Tentokrát bude rozdělené na dvě části. Ta první, tato, bude věnovaná soutěži v rámci Recyklohraní.

Hezké chvíle při čtení přeje Mgr. Jana Ptáčková a její redakční tým.

Recyklohraní

Co je Recyklohraní?

Recyklohraní je školní recyklační program pod záštitou MŠMT České republiky, jehož cílem je prohloubit znalosti žáků v oblasti třídění a recyklace odpadů a umožnit jim osobní zkušenost se zpětným odběrem baterií a použitých drobných elektrozařízení.

Soutěž

Recyklohraní aneb Uklidíme si svět vyhlašuje ve spolupráci se společností ELEKTROWIN třetí úkol školního roku 2018/2019. Partnerem úkolu je Národní technické muzeum v Praze.

S rýmy jsou šprýmy aneb příběhy vysloužilého elektra

Vážení přátelé,

představte si, jak by se na svět díval takový elektrospotřebič. Líbilo by se mu, jak s ním „jeho lidé“ zacházejí, zda ho používají správně a šetrně? A jak se k němu zachovají, když jim doslouží? Dají ho recyklovat, aby mohl znovu sloužit, nebo ho nechají jen tak se někde povalovat a zeznout?

Ve třetím úkolu letošního školního roku chceme povzbudit vaše žáky a studenty, aby zapojili svou fantazii a pokusili se vcítit do kůže například staré ledničky, pračky, vysavače, fénu nebo mobilu a napsali nám o tom povídku, pohádku, básničku nebo třeba fejeton. Příběh může být vyprávěný z pozice vysloužilého elektrospotřebiče o tom, jak se k němu doma chovali, jak se o něj starali a co se s ním stalo, když dosloužil.

Rádi bychom, aby si žáci a studenti uvědomili, že životnost elektrospotřebičů v domácnostech máme hodně ve svých rukou. A zároveň, že když doslouží, jejich život tím nemusí končit. Pokud je předají na recyklaci, dají jim šanci, aby z nich vznikly druhotné suroviny, které nám poslouží k výrobě nových produktů.

Už nyní můžeme prozradit, že slavnostní předání ocenění za nejlepší práce v kategoriích I. st. ZŠ, II. st. ZŠ a SŠ proběhne 30. května 2019 v Národním technickém muzeu v Praze, které je partnerem tohoto úkolu. V každé ze tří kategorií (I. a II. st. ZŠ a SŠ) oceníme autory prvních tří nejzdařilejších prací. Děti se mohou těšit nejen na návštěvu muzea, ale též na kulatý stůl s pracovníky muzea.

Práce žáků 1. stupně

Mobilní telefon

Jmenuji se Prestigio, momentálně jsem v kontejneru na elektro, jsem tam už pěknou hodinu . Byl jsem úplně nový . Býval jsem v jedné prodejně v Chomutově. Druhý den, co mě přivezli do prodejny mě koupil malý kluk.Ten si semnou hrál celé dny,ale přišlo mu, že vydržím malou dobu nabitý.Za půl roku byli vánoce a malý kluk dostal tablet Lenovo.Byl tak dobrý, že vydržel několik hodin v kuse .Malý kluk mě přestal používat.Jeho bratr si mě půjčoval a po čase mě rozbil. Odesli mě do kontejneru na elektro.Tedř se bavím s jinými elektrickými spotřebiči, jak se dostali do kontejneru.

Klávesy z půdy

Jednou v obchodě s hudebními nástroji si mě vybral můj majitel. Jmenoval se Štěpán Kuneš a bylo mu 21 let. Byl to asi sběratel, měl totiž doma tolik kláves, že se nedají spočítat na klávesách jedné oktávy. Já jsem měl zatím nejvyspělejší techniku. Štěpán se mnou vystupoval na všelijakých koncertech. Byly jsme u něj prostě velmi oblíbené nástroje.

Všechno bylo úplně dokonalé, dokud Yamaha nevydala ty jejich nové klávesy Genos. Náš majitel nás potom hned dal na půdu. Asi jsme pro něj byly už úplně nepotřebné a staré. S těmi novými klávesami se dalo zahrát totiž všechno. Mluvím asi za všechny klávesy, když říkám, že je do nových Genos kláves úplně blázen.

Už jsme tady asi 4 roky a pořád nikdo. Počkejte: „Slyším, jak někdo otevírá dveře.“ Někdo ke mně jde a ptá se: „Mami, co to je?“ A maminka mu odpověděla: „No to budou asi tatínkovy staré klávesy.“ A malý Standa se zeptal: „Můžu si na ně zkusit zahrát?“ Potom, když si na mě zkusil Standa zahrát, tak mě tatínek odnesl do 1. patra. Tam mě zapojili do elektriky a to bylo něco. Po čtyřech letech poprvé v elektrice.

Standa byl ze mě tolik nadšený, že začal chodit na kroužek hraní na klávesy. Vůbec ho nezajímaly ty novější. Já měl je a ony měly mě. Byli jsme spolu na mnoha soutěžích, které jsme vyhrávali. O víkendu si Standa pozval domů kamarády a v garáži spolu zkoušeli jako kapela.

Po deseti letech z nich byla strašně slavná kapela. Vystupovali v televizi, v divadlech, prostě všude. Kvůli tomu, že stále vystupovali na koncertech, nezbýval jim žádný volný čas. Proto se rozhodli ukončit kariéru.

Jednou si Standa řekl: „Je čas, aby se stal slavným klávesistou někdo jiný.“ Všude vyvěsil inzeráty, že prodává svoje klávesy. Celý svět se divil, že je chce prodat zrovna on.

Před jeho domem se shromáždilo asi milion lidí, ale byl tam jeden malý chlapec, na kterého se vůbec nedostalo. Ten chlapec se zeptal maminky: „Co to je?“ A maminka mu odpověděla: „To jsou klávesy.“ A on na to: „Jo takhle, koupíš mi je?“ Maminka se zamyslela a řekla: „Hmm, na to ale nemáme peníze.“

„Ten chlapec z toho byl asi hodně smutný“, řekl si Standa. V tu ránu přinesl svoje klávesy a říká: „Tady je máte, je tu asi milion lidí, ale v tom chlapečkovi vidím velkou naději.“ Maminka na to: „Ale my na to nemáme peníze.“ Štěpán na to odpověděl: „Já vám je dám zadarmo.“ V tom okamžiku ten dav lidí vdechl tolik vzduchu, že když by ho vydechli, tak by naplnili 2 fotbalová hřiště. Chlapec si vzal klávesy, poděkovali a šli s maminkou domů. Štěpán si řekl: „Být slavným, to dokáže každý, ale udělat někoho šťastným, to teda asi nedokáže úplně každý.“

Stanislav Kadlec, 5. A

Tablet Honza

Ahoj jsem tablet Honza, budu vám vyprávět příběh o mně. Když jsem se narodil (vynalezli mě), převezli mě do prodejny, bylo to tam obrovské, všude samé jiné spotřebiče.

Dali mě na polici, uběhla noc a přišlo ráno. Ráno tam byli jen prodavači, dávali si kávu a hodiny uběhly a bylo odpoledne. Přišlo hodně lidí a zvedali mě, pokládali a otáčeli mě. Brali si mé kamarády a jen já ležel na polici a den byl pryč.

Jednoho dne přišel pán a říkal prodavači: „Jeden tablet, prosím.“ Pan prodavač odpověděl: „tento je nejnovější model“, vzal mě do ruky. Pán řekl „dobře, tak si ho vezmu“, najednou mě vzal prodavač do ruky a začal mě dávat do krabičky a ten pán si mě vzal domů. Nevěděl jsem, co se to děje, bylo to pro mě nové „asi budu sloužit jako vánoční dárek,“ říkal jsem si v duchu.

Pár dní uběhlo a najednou vidím malého kluka. Rodiče na něj mluvili jménem Jakube. Byl jsem šťastný, že mám majitele. Kuba přišel ze školy a hned mě vzal do ruky a tak to chodilo rok co rok.

Jednoho dne nešel Kuba do školy. Zjistil jsem, že je Štědrý den, těšil jsem se, až uvidím, co Kuba dostal, ale netušil jsem, že dostane nový tablet.

Byl jsem už pro Kubu jako vzduch. Už si se mnou nehrál. Jednoho dne mě Kuba dal do školní tašky, myslel jsem si, že mě chce ukázat svým kamarádům, ale mýlil jsem se. Kuba mě hodil ke kontejnerům u školy.

A teď tady smutně ležím až do dnes pokud mě někdo nesebere a nedá mě do elektro popelnice, budu tu nejspíš ležet ještě hodně dlouho.

Tereza Kunová, 5. A

Práce žáků 2. stupně

Adriana a telefony

A byli spolu šťastně až do smrti...

Takhle skončil „pohádkový“ příběh Adrianiných rodičů. Ale když dovršila 10. roku života, dostala... telefon? Vážně? A k čemu jí to bude? Do téhle doby ho nepotřebovala a Adriana tedy neviděla důvod, proč by ho dostala. „Ale může se hodit“ pomyslela si a poděkovala za dárek. Prvotní nastavení zařídil její tatínek a stáhnul nějaký antivirus, nebo jak to říkal. Ale potom si uvědomila tu spojitost. „Tatí, ale antivirus je i v počítačích, ne? Myslím, že jsme se to už v informatice učili.“ řekla tatínkovi Áďa. Ten jí hned odpověděl „Ano, to je proto, aby tě včas upozornil na nějaký virus, který ti třeba v tom telefonu může udělat neplechu. Když se o něm dozvíš včas, tak ho zneškodní. Jinak se ti může třeba zablokovat telefon“. Potom už jen zmáčkla ikonu s názvem „obchod play“. Najednou uviděla snad 1 000 dalších ikon všemožných barev. Nejvíce jí zalíbila jedna, která měla na sobě kombinaci žluté, oranžové, růžové a fialové. Jmenovala se „Instagram“. Nabízelo to i Messenger, Snapchat, WhatsApp, Facebook (o tom věděla z angličtiny, že face je obličej a book kniha), Twitter a červenou ikonu YouTube. Po několika hodinách se už zorientovala, vytvořila účty na výše zmíněných sociálních sítích a začala si psát se svými kamarádkami. I mobil si to užíval, psal si s telefony těch kamarádek.

Několik let to tak bylo, všichni se měli velmi dobře. Potom ale jednou spadnul. Áďa se znovu podívala na obrazovku a byla tam prasklina. Byla moc hluboká, byla tam i černá skvrna. Vždyť už je chudák nepoužitelný. A tak si Adriana z našetřených peněz koupila nový, hezčí. Ještě k tomu od Applu. No jak se s tím má tenhle starý, rozpraskaný telefon rovnat, ale co se dá dělat. Oprava už nemá cenu. Tak Adriana odnesla svůj starý telefon do školy. Tam chvíli ležel a potom přišli nějakí lidé. Vzali ho do auta, převezli a hoodně dlouhým procesem z něj

udělali telefon nový. Dali ho do krabičky, takže už nic moc neviděl. Dostal se do nějakého skladu. Potom přišli jiní lidé. V krabičce to neviděl, ale cítil, že ho někam nesou. Asi jel autem, pak ho zase, ovšem ve větší krabici vzali lidé do rukou. Veliká krabice už byla otevřená. Teď už zbýval jen on. Ruce i tvář se zdála povědomá... ale vždyť to je Adrianina starší sestra Naty!

A pokud se znova nerozbil do nepoužitelnosti, žije u Natky dodnes.

Barbora Nová, 6. A

Mixér a kávovar

Dnes odpoledne se to stalo

a nebylo toho málo.

Vyšel si tak v jeden den,

pan kávovar s mixérem.

Pan Kávovar na košili,

uvázal si kravatu.

Mixér zatím ve svém domě,

věnuje se dramatu.

No teď k tomu, co se stalo

a jak říkám, není toho málo.

Scházeli se už 2 léta,

věděla to každá teta.

Mixér už je zasnoubený,

nějaké ženě příslibený!

S tou ženou je už 2 léta

jmenuje se Markéta.

I když, ona ta Markéta,

se kterou mixér chodí 2 léta,

je naše kávovarka. Markéta.

Barbora Nová, 6. A

Zdroje:

Titulní strana:

https://img.blesk.cz/img/1/normal620/4877151_astroclanky-zverokruh-jaro-jarni-rovnodennost-jarni-ritualy-prvni-jarni-den-v8.jpg?v=8